

Barnes Billed

Deres og mine Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

WITTEBACHS BILDER. ST. LUCIUS.

No 9 }

September 1880

{ 6. Hæft

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Morgensang.

O, hvor lifligt Engle sjunger
nu sin Morgensang!
Fryd og Fred fra deres Tunger
bredes over Bang.
Deres Toner høit sig svinger —
tænk, i Himlen sødt de klinger!
For Guds Throne, til Guds Ære
Lov og Tak de bære.

Ogsaa jeg mig glad vil svinge
høit mod Himlens Blaa
fri og fro paa Sangens Vinge,
lig de Engle smaa!
Ogsaa jeg vil Harpen stemme
og min Morgensang ei glemme;
da forvist skal og min Tone
komme for Guds Throne!

Tak, du hjertensgode Fader,
Søn og Hellig-Mand!
Daglig du for mig oplader
Rundheds milde Haand!
Du inat lod Engle blide
staa paa Vagt tæt ved min Side;
du mig vakte af min Slummer,
uden Nød og Rummer!

Herre, nu maa jeg dig bede
for dit dyre Blod,
at du vil idag mig lede
frem paa Veien god!
Vogt mig vel, og lad mig ikke
fanges i den Ondes Strikke;
Lad din Vilje altid være
min, o Jesu kjære!

H. U.

En Bedstemoders Fortælling.

(Af E. S.)

Fru Valter var Enke efter en høitstaaende Officer, som var falden i Krigen 1847; hun levede nu sammen med sine fire Børn, to Sønner og to Døtre samt sin gamle Svigermoder. Børnene hang med den inderligste Kjærlighed og Værfrygt ved denne Bedstemoder; et Ord, et Blik af disse kloge, fromme Dine formaaede at dæmpe de heftigste Udbrud hos Drengene, og enhver Sorg eller Modgang blev mildnet, naar den kjære Gamle havde talt et trøstende Ord til dem. Hun vidste at kvæle det Unde i Roden, og hun saae mange Frøforn i disse unge Sjæle, som i Tiden skulde spire og bære Frugt. Fru Valter selv var en god og kjærlig Moder; men Sorgen over hendes elskede Mand's Død havde svækket hendes Hælbred, saa hun ikke med den fornødne Kraft kunde tage sig af sine Børns Opdragelse; det var derfor en Guds Betsignelse for disse, at deres Farmoroder fæstede Bo hos dem. Naar den svage Moder holdt med dem i deres Luner og saa igjennem Fingre med deres Feil, saa stod altid den kjære Gamle med sit hvide Haar og sin ærverdige Skikkelse ved hendes Side, støttende og ledende de unge Børn til det Gode, snart ved en liden Fortælling, snart ved en Samtale, som hun i Børnenes Nærværelse havde med Andre, og som hun vidste passede til at vække deres Samvittighed og aabne deres Dø for, hvad der var ret og Gud velbehageligt.

Børnenes største Glæde var, naar Farmoroder vilde fortælle dem virkelige Historier, som de kaldte Begivenhederne i hendes eget Liv, hvilke hun ofte fortalte dem; saa sad de ved hendes Fodder, lyttede til hendes Stemme og slugte hvert Ord, der som lige saa mange Guldforn saeedes i deres Hjertes.

En Morgen havde den Gamle hørt, hvorledes Elisabeth, et ellers godt og kjærligt Barn, men med et heftigt Sind, havde været meget uartig mod Pigen, som hjalp hende, og at hun, da denne sjsjændte paa hende, havde svaret: "Hvor tør du tale saaledes til mig, du er kun en simpel Tjenestepige!"

Om Aftenen leirede Børnene sig som sædvanlig om Bedstemoderens Stol, og lille Elisa-

beth raabte: "en Historie, en Historie, lille rare Bedstemoder!"

Den Gamle betænkte sig lidt, derpaa lagde hun hendes lille Hoved i sit Skjød, glattede hendes Haar og sagde: "Ja, mit kjære Barn! jeg vil fortælle dig en Historie fra min Børndom, som jeg tror, du vil have godt af at høre. I Andre kunne ogsaa drage Lære af den, men navnlig min egen Pige her!" og hun saa Børnet kjærlig ind i Døet.

"Min Moder døde, da jeg kun var fire Aar; min Stafkells Fader, som havde elsket hende inderlig, sørgede dybt. For at dulme Smersten kastede han sig ind i det offentlige Forretningsliv, og ved Arbejde for sit Fædreland og sine Medmennesker søgte han at mildne sit Savn. Han tænkte ikke paa, at hans lille Pige trængte endnu Mere til ham nu, da hun var moderløs. Min Tante, som kom i Huset for at styre dette og opdrage mig, var en dygtig Husholderske, men en daarlig Opdragerinde. Hun sørgede tvørligt for mine legemlige Fornødenheder, men tog ikke Vare paa min Sjæl. Jeg blev heftig, lunefuld, egenkjærlig, ja, ret et ondt Barn. Da sendte Gud mig en Hjalp i den simpleste af alle vore Tjenestefolk, en svag hjælpeløs Stafkel, som var vansør af Legeme, men med en Sjæl saa ren og klar, med et Hjerte som det pure Guld, og med en Kjærlighed til Gud, saa inderlig, at den spredte sig til alt det Skæbte. Hun var kun Hønssepige, hun kunde ikke være Andet for sit svage Legems Skyld. Gaule Ane blev min bedste Ven, og fra hende næst Gud har jeg hver god Frugt, som mit Liv har baaret; thi hun saae Frøet, og Gud den almægtige lod det fæste Rod. Hun var Hønssepige, som jeg sagde Eder, og da jeg ingen Legekammerater havde, morede jeg mig med at gaa med hende, naar hun fodrede Høns og Vønder, og derved begyndte vort Ven-skab. Hun elskede sine Dyr og vogtede dem med en Moders Omhu.

En Morgen kom jeg ud før hende i Høns-gaarden; det morede mig at drille Hønsene, jage Kyllingerne ud i Gaarden og indeluffe Hønen, som forstyret løb frem og tilbage og klagede sin Nød saa høit, at gamle Ane kom løbende saa stærkt, som hendes daarlige Ven kunde bære hende. "Sy, du stemme Barn!"

raabte hun, "Hvor kan du være saa ondskabsfuld, huff paa, at Gud bliver vred paa et ondt Barn!" Jeg blev ganske taus, for jeg vidste ikke, hvem Gud var, og nu, da Ane var vred, vilde jeg ikke spørge hende derom.

Jeg gik hele Dagen og tænkte derpaa, og hen ad Aften gik jeg til hende og spurgte, hvem Gud var.

"Du stakkels Barn! ved du ikke det?" spurgte den gamle Pige; "saa kom hen til gamle Ane, jeg skal fortælle dig saa meget om ham." Og hun fortalte mig nu om Gud, som er vor Fader, der har skabt os og føder og klæder al Skabningen, om Guds store Kjærlighed til os, at han sendte sin Søn, Jesus Kristus, for at frelse os fra Synd og Død; hun fortalte Alt saa klart og simpelt, at det trængte ind i min Barnesjæl, og jeg begyndte at elske denne kjære, fromme Pige, og hun lærte mig snart at elske Gud og at bede til ham.

En Aften bad jeg Ane at følge mig til Sengs; jeg var saa bange for at ligge alene, og min Tante vilde, jeg skulde overvinde denne tossefede Frygt, som hun kaldte den. Jeg klagede for Ane, at jeg drømte saa slemt om Natten og var saa angst, og bad hende blive hos mig, til jeg sov. "Min kjære Pige," sagde hun, "jeg skal lære dig Herrens Bøn; naar du kan den og ret af Hjertet beder den, saa vil du aldrig mere være angst, for saa vil Gud vaage ved dit Leie, og du kan sove trygt." Og hun foldede sine Hænder og lærte mig "Fader vor" og det med en Inderlighed, som trængte lige ind i mit Hjerte. Fra den Aften og til nu er jeg aldrig sovnet ind uden først at bede Herrens Bøn, og den har i Sorg som Glæde bragt mig Belsignelse.

Og Ane vedblev sin Gjerning med mig, hjalp mig med at rette mine store Feil og lærte mig at elske Sandheden fremfor Alt og hellere at lide Straf for mine Forseelser end negte dem; hun lærte mig at gjøre dem Godt, som havde gjort mig Dødt.

Jeg husker saa godt en af vore Piger, som ikke kunde lide mig og altid sladrede om mig til min Tante, hvorfor jeg affyede hende; hun begik en Gang en Utrofskab, og min Fader, som var en streng, men retfærdig Mand, vilde, hun skulde straffes; Ane talte med mig derom og bad mig anvende min Indflydelse hos Fader

og bede ham tilgive Pigen. Jeg vilde først ikke og sagde, at jeg undte hende det godt, den søle Pige; hun fortjente netop at straffes. Da sagde Ane: "Hvis Vorherre straffede os efter Fortjeneste, hvorledes vilde det gaa os, mit Barn?" Det slog mig, og jeg kastede mig om Anes Hals og udbød: "Ane, du har Ret, jeg er lige saa ond som hun." Jeg skyndte mig nu til min Fader og bad ham saa inderligt at tilgive Pigen, at han gjorde det og endda kjærlig tog mig i Favn og roste mig. Men da skjulte jeg mig ved hans Bryst og fortalte ham om Ane og om Alt, hvad hun havde lært mig. Fader blev dybt rørt og udbød: "Herre! jeg takker dig, fordi du har taget dig af mit Barn, da jeg forlod det for at dulne min egen Sorg!"

Fra nu af blev min elskede Fader hjemme, passede sine Godser og levede kun for sit eneste Barn og for at uddanne den Spire, som Ane, hans fattige Tjenestepige, havde lagt.

Da Bedstemoder standfede, kastede Elisabeth sig grædende om hendes Hals. "Kjære, kjære Bedstemoder, hvordan skal jeg blive god?" udbød hun; "jeg var uartig i Morges imod Hanne!"

"Elsk Herren din Gud af dit ganske Hjerte og din Næste som dig selv, mit Barn, og huff, at ethvert Menneske er din Næste, den fattigste som den rigeste."

Elisabeth listede sig ud af Stuen til Hanne og bad hende tilgive sig, hvilket den gode Pige af Hjertet gjorde.

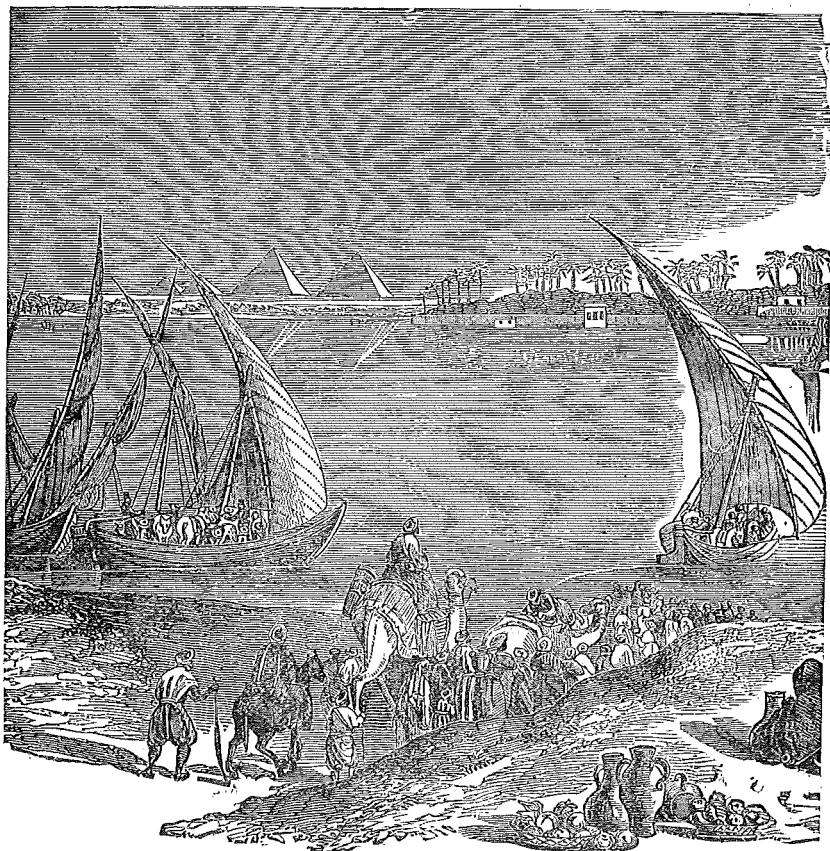
Da hun igjen kom ind i Stuen, bad Børnene Bedstemoderen fortælle mere om Ane.

"Jo gjerne, kjære Børn," sagde den Gamle. "Ane vedblev at leve paa min Faders Guds, og jeg blev til stor Trost for hende i hendes sidste Dage. Naar jeg om Aftenen læste for hende i Bibelen, efter at hendes Dine vare blevne saa svage, at hun ikke selv kunde, saa sad hun med foldede Hænder og lyttede til og takkede mig med et kjærligt Smil.

En Morgen kaldte en af Pigerne paa mig og bad mig komme til Ane; hun var vist syg. Jeg ilede ned til hendes Kammer, og der sad hun opreist i Sengen med et forklaret Ansyn, som om hun saa Himlens Herlighed omstråle sig. Jeg lagde min Arm om hendes Hals, hun saa paa mig med et kjærligt Blik, hendes Hoved sank ned paa mit Bryst, og hun var død."

Bedstemoderen taug, medens Taarerne trillede ned ad hendes Kinder, Taknemmeligheds-taarer over den gamle, trofaste Tjenestepige og Veninde.

Egyptens Pyramider.

Egypten, dette fra Bibelen saa bekendte Land, har nok af Mindesmærker fra gammel Tid, da det spillede en saa stor Rolle i Verdens Historie. Disse stadfæste paa mange Maader Bibelens Fortællinger.

Til de mærkværdigste Levninger fra gammel Tid høre de bekendte Pyramider. Vort Billede viser os de to største af disse, foruden nogle mindre. De synes at staa tæt ved Strandsbredden paa hin Side Floden; men de ere dog langt derfra, og først, naar man kommer i Nærheden af dem, ser man, hvor uhyre store de ere.

Der findes 40 saadanne Pyramider i Mel-

lem-Egypten paa Vestsiden af Nilen i fem forskellige Grupper. Den største er over 300 Fod høi, og Siderne ere nede ved Jorden over 700 Fod brede. Der er Trappetuin paa den, ad hvilke man kan stige op paa Toppen. Stenene til denne Kong Cheops Pyramide skal han have ladet bryde i den arabiske Ørken paa hin Side det røde Hav. 100,000 Mennesker skulle i 10 Aar have arbejdet paa Veien, hvorpaa de førtes til Egypten, og derpaa i 20 Aar paa Pyramiden selv. De mindste Stene ere 30 Fod lange. Man har regnet ud, at man af dens Stene kunde bygge en temmelig stor Mur rundt hele Kongeriget Spanien.

Fugleredet.

Hvem tog Modstjertens Mede ?

Huit, huit, huit!
 Hvem har stjaalet Redet mit?
 FIVE Eg laa saa pent deri;
 Hvem var det? Ti, ti!
 Ikke jeg, sa'e Koen, nu, nu!
 Sligt gjør jeg aldrig, du!

Du sit af mig et Par Straa,
 men aldrig Redet jeg saa!
 Ikke jeg, sa'e Koen, nu, nu!
 Sligt gjør jeg aldrig, du!
 Huit, huit, te-linf!
 Hvem kan gi'e mig et Vink?

Her er Træet, hvor Nedet var,
 men hvem mon det stjaalet har?
 Ikke jeg, sa'e Hunden, vov, vov!
 Jeg er ikke saa simpel og grov,
 du fik af mig et Par Haar,
 da du bygged Nedet i Vaar;
 men Nedet jeg tog ei, vov vov!
 Nei aldrig var jeg saa grov.
 Nu, nu, sa'e Gjøgen, nu, nu!
 Jeg skal forhøre dem nu:
 Hvem stjal det Nede fra Træets Skjul,
 fra den stakkels uskyldige lille Fugl?
 Ikke jeg, sa'e Lammet, næ, næ!
 Jeg har aldrig fornærmet et Kræ.
 Jeg gav til Nedet lidt Uld,
 den fik hele Næbbet fuld.
 Men stem mod Fuglen, næ, næ
 det var jeg ikke, bæ, bæ.
 Kraa, kraa, sa'e Kraalen, kraa, kraa!
 Nu vil paa Spor jeg gaa.
 Hvem var den Knegt,
 som stjal Nedet frækt?
 Kluf, kluf, sa'e Hønen kluf, kluf!
 Jeg kan ikke sige et Muk.
 Jeg har ingen Kylling,
 som fortjener Besskyldning.
 Til Nedet en Fjer
 hun fik af os hver.
 Vi gav hende uden et Muk,
 men Nedet saa ikke vi, kluf, kluf!
 Halloj, halloj!
 Vi vil holde sliig Stei!
 Vi leder, til vi finder ham,
 vi skriger: Fy for en Slam! —
 Men Smaagutten hørte det godt,
 han gjemte sig i et Not,
 for han var den, som Nedet tog
 fra lille Fuglen i Skog.
 Nu synes han, det er sliig en Slam —
 saa vil vi ikke naugivne ham.

Fr G

Kirkeklokken.

En Barndomsindring.

Blandt de mange Grindringer, jeg gjemmer
 fra de yndige Barndomsdage, dvæler jeg ofte
 ved en Mand, med hvem jeg tilbragte saa man-
 ge rare Timer, nemlig den gamle Skrædder
 Jochumsen. Han boede et Par Mil fra min

Faders Gaard, men een Gang om Aaret kom
 han til os for at sy Klæder til Fader og os
 Drengene; og da vi vare 9 Brødre, saa varede
 det gjerne et Par Maaneder, inden han havde
 forsynet os alle med, hvad vi behøvede. Den
 Dag Jochumsen ankom, var for mig en sand
 Festdag, jeg længe havde glædet mig til, og
 naar saa vore Klæder vare efterfete, og han
 og min Moder havde aftalt det fornødne, saa
 begyndte Skræddersjægen at øve sit Værk, og det
 er jo uhyre morsomt at se paa. Naar da et
 stort Stykke Tøi var skaaret op, saa sad Jo-
 chumsen fra Morgen til Aften paa det store,
 massive Skrædderbord, som min Fader havde
 ladet gjøre til dette Brug, medens Naalen gif
 flittig ud og ind, og kun standsede, naar der
 skulde presses, eller naar han i sin Fortælling
 kom til en meget spændende Begivenhed. Jeg
 ser endnu tydelig for mig den gamle værdige
 Mand, hvilende venstre Haand paa Bordet,
 medens hans alvorlige blaa Vine gennem de
 runde Brillerglas saa ned paa mig, der med
 spændte Bliffe og halvaaben Mund slugte hvert
 Ord fra hans Læber. Thi han kunde rigtig-
 nok fortælle; men da hans Fortællinger i Al-
 mindelighed gif i det Alvorlige, saa fandt mine
 Brødre dem fjedelige, og jeg var derfor i Re-
 gelen hans Æneste Tilhører.

En Aften ved Solnedgang, just som han
 havde endt en lille morsom Fortælling fra hans
 Vandredage i fremmede Lande, begynder Kir-
 keklokken i den nærliggende Kirke at ringe So-
 len ned. Ved dens første Lyd satte den gamle
 Mand Naalen i Tøiet, folbede sine Hænder,
 og vi sad saaledes begge tause, til Klokken holdt
 op at ringe, og medens de 9 hellige Bedeslag
 lød, saa jeg, at hans Læber bevægede sig, som
 om han bad. Derpaa pakkede han sit Sytøi
 sammen, og idet han blev siddende paa Bordet
 med Armene overkors, sagde han til mig: "Du
 undrer dig maasse over, hvad du nys saa?
 Nu skal jeg fortælle dig en Begivenhed i mit
 Liv, der havde en stor Betydning for mig.

Da jeg var fjorten Aar gammel, døde min
 fromme Moder, min Fader var død kort efter
 min Fødsel, og jeg kom saa i Lære hos en brav
 og retsaffnen Mand, der holdt af mig og be-
 handlede mig rigtig godt. Det gif saaledes
 herlig i et Par Aar; men da fik vi en ny
 Svend, og det var et meget slet Menneffe.

Han vidste saaledes at gaa Mester under Dine, at han snart vandt hans fuldkomne Tillid; men jeg, der saa, hvorledes han paa enhver Maade bedrog ham, gif hver Dag og gremmede mig derover, thi jeg turde jo ingen Ting sige, da Mester maatte tro ham bedre end mig, og jeg aldrig kunde faa noget ordentligt Bevis imod ham. Men Fyren, der mærkede, at jeg holdt Die med ham, satte sig til mig og søgte paa enhver hemmelig og aabenbar Maade at skade mig. En Eftermiddag fort for Fyraften blev jeg kaldt ind til Mester: "Jeg har for troet, at du var en brav Dreng, Peter," sagde han, "nu mærker jeg, at du har stuffet mig. Tilstaa nu aabent, hvad du har gjort, saa skal jeg se at skaane dig denne Gang." Jeg var som himmelfalden og begyndte at forsikre ham, at jeg intet Ondt var mig bevidst; men han afbrød mig barsk: "Saa sølg mig op paa dit Kammer, jeg vil undersøge din Kasse!" Freidig gif jeg med ham derop og aabnede Kassen; dens Indhold var snart taget frem; men hvor forfærdet blev jeg ikke, da jeg paa Bunden saa ligge et Par Allen fint fort Klæde. Af Klædsel blev jeg ligbleg og kunde ikke fremstanne et Ord; men idet Mester holdt Klædet frem for mig, sagde han: "Sy, skam dig! at lønne min Godhed mod dig paa den Maade! Jeg burde melde dig til Politiet, men af Afgjælse for din brave Moders Minde vil jeg skaane dig; imorgen forlader du mit Hus!" Dermed gif han bedrøvet bort. — Jeg stod en Tid som forstenet, da greb jeg min Hue og styrkede som et rasende Menneske ned ad Trappen, ud paa Gaden og ud af Byen. Foragtet! forskudt! beskyldt for Tyveri! det løb rundt i mit Hoved, det var mere, end jeg kunde bære. Alene stod jeg, jeg havde Ingen at ty til; jeg glemte rent, hvad min Moder havde sagt saa tit: "Naar Verden forstyder dig, saa ty til Gud!" jeg glemte det rent; fortvivlet, som jeg var, kunde jeg ikke overleve den Tort. Tæt udenfor Byen var en Mergelgrav, derhen rettede jeg mine isomme Skridt, der vilde jeg ende mit Liv. — Men da jeg saa kun var nogle faa Skridt fra det forfærdelige Sted, da begyndte Kirkekloffen at ringe Solen ned. "Hver Gang du hører Kirkekloffen ringe, mit Barn, saa husk, at det er den

hære Gud, som kalder paa dig!" Det Ord, som min Moder saa tit havde sagt, slog som et Lyn ned i min Sjæl. Jeg faldt paa Knæ, en hellig Klædsel betog mig, en Taarestrøm lattede mit beklente Bryst, idet jeg bad Gud tilgive mig den Synd, jeg vilde have begaaet, og bad ham hjælpe mig stæffels, forladte Barn, i min Nød. Da lod de ni hellige Bedeslag ud over mig og med dem kom der en saa forunderlig Ro og Fred i min Sjæl. Jeg vendte atter tilbage og gif til Sengs, og da jeg havde befalet min Sag i Guds Haand, sov jeg ind og drømte den hele Nat om min Moder.

Den næste Morgen vækkes jeg ved den Efterretning, at Politiet havde været der og arresteret Bedrageren, min Fiende; en berngtet Person, som havde været ham behjælpelig med at selge hans Tyvefoster, var den foregaaende Dag bleven arresteret og havde strax angivet ham. Han tilstod saa i Forhøret, at han for at blive mig kvit havde, medens jeg sov, taget min Nøgle og lagt Klædet i min Kasse. Saaledes var jeg retfærdiggjort.

Nu er jeg en gammel Mand; men fra den Dag har jeg aldrig glemt Gud, og om end Verden var mig nok saa haard, har jeg sat min Lid til ham. Og hver Gang jeg hører Kirkekloffen ringe, saa fyldes min Sjæl med høitidsfuldt Alvor; det er mig, som kaldte Gud paa mig og taledede med mig.

Naar saa de ni hellige Bedeslag lyde, da beder jeg altid den Bøn, min fromme Moder lærte mig:

Gud Fader, som mig skabte,
 tæl ei mig blandt fortabte,
 mit Haab er sat til dig!
 Guds Son, som mig forlostte,
 din Hjælp mig altid trøste,
 styrk det, du har begyndt i mig!

Du, Helligaand, mig raade,
 giv Visdom mig og Raade,
 giv Glæde til dit Raad!
 Mit Kalb mig helligt være,
 giv Mod til Kors at bære
 og i Guds Himmel Del og Lod!"

Jeg glemmer aldrig den gamle Jochimsen; han har saet mungen god Eed i mit Hjerte.

Et godt Svar.

En fattig liden Dreng, som fort efter saligen døde, blev af sin Moder forbudt at gaa i Kirken, fordi hans Søs vare iten. "D," sagde Barnet, "Gud ser jo ikke paa Skøene, men paa Hjertet. Lad mig kun gaa, kjære Moder!" Moderen lod ham gaa, og Barnet ilte fuld af Glæde til Gudstjenesten.

Gid disse Barnets sande Ord maatte beffæmme ikke blot alle Fattige, som for sine daarlige Klæders Skyld holde sig borte fra Guds Hus, men endmere alle dem, som ved sin Kirkegang tænke mere paa sine egne eller Andres Klæder, end paa sit Hjertes Tilstand!

Den lille Valerius Herberger.

Valerius Herberger, en bekjendt gammel tro Lærer i vor Kirke, havde en liden Søn, der ogsaa hedte Valerius, og som tidligt blev bortkaldt herfra af sin Frelser. Det var ret et fromt Barn. Sin Børnbou pleiede han at slutte med de Ord:

"Kjæreste Jesu, Verdens Døs, vort Liv, Trost og Støt, Lad os ikke dø eller i Helvede blive sat!" Derpaa taltede han sine Foreldre, idet han rakte dem Haanden og sagde: "Lovet være Herren, vor Gud." Naar han var i dybe Taarer, skrev han med Fingrene paa Jorden.

Sex Aar gammel blev han dødsdyg. I sin Angest, fortæller Faderen, kysjede han nafladeligt begge de smaae Hænder og rakte dem op mod Himlen og sagde: "D, du søde Jesu, hjælp mig dog! D, kom dog, jeg vil gjerne være deroppe! Hvor har du dog skjult dig? Lad dig dog se! Hjælp mig dog! Forløs mig dog!" Og saa gav han selv Svaret: "Ja, sandelig, jeg vil forløse."

Efter sin Angest saa han en skøn Engel og viste os, hvor han sad. Da jeg spurgte ham, om han vilde have Smitter eller Mandler, sagde han: "Nei, kun Jesus!" Da Moderen spurgte: "Kjære Barn, vil du ikke blive hos mig?" sagde han: "Nei, jeg maa jo til min Herre."

Faderen satte ved Indgangen til Kirkegaardens en Sten over den Lilles Grav med denne Indskrift: "Valerius Herberger, der allerede i sit 6te Aar til et forunderligt Exempel beffæmte Jesum, venter her siden den 28de September 1601 Forløsningens Dag."

Negnegade.

I den tydske-franske Krig tog engang et Kompagni tydske Føgere 34 Franskmænd tilfange. Kapteinen sendte 5 Mand af sit Kompagni med de Fange til Hovedkvarteret, som laa nogle Mil borte. Undervejs kom de til en bred Flod; Broen var sprængt af de Franske; men ved Flodbredden laa en Baad med 4 Rorer. Baaden kunde idethøjeste rumme 9 Mand; og det lykkedes nu de 5 Føgere at komme over Floden med de 34 Fanger i 5 Transporter.

Hvordan havde de nu vel baaret sig ad med det? Thi de Fange maatte hverken i Baaden eller paa nogen af Flodbredderne være uden Bevogtning, og ligeledes gif det heller ikke an, at der paa nogen af Flodbredderne var flere end 10 Franskmænd mod 1 Tydske.

Gaade.

Det Første:
Talt af Chefens stærke Røst
Døden gav jeg Mange.

Det Andet:
Indenfor mit stærke Bryst
Gjentes mangen Fange.

Det Hele:
Tidt er jeg en venlig Trost
I de Nætter lange.

Oplysning paa Gaaden i No. 7:

En Møller.

"Børneblad",

6te Aargang, 1880.

Prisen er fremdeles 35 Cts. pr. Exemplar. Agenter, som tage Pakter og selv holde Navneliste over de enkelte Abonnenter, erholde fremdeles følgende Reduktion:

3 Pakter paa fra 5-9 Expl. efter 30 Cts. pr. Ex.		
" " 10-49 " 25 "		
" " 50 og derover 20 "		

Betalningen erlægges forudsvis.

Allt, hvad der vedkommer Bladet, indsendes fremdeles til

J. B. Frich,
Dr. 151, La Croix, Wis.